Дзедзіч

Зберагчы і Павялічыць

ІНФАРМАЦЫЙНА-АНАЛІТЫЧНЫ БЮЛЕТЭНЬ

№6 (75) • ВЕРАСЕНЬ 2012

Увага!

Усіх першакурснікаў віншуем з паступленнем у шэрагі нацыянальнай інтэлігенцыі!

ВЕЛОПРОБЕГ «ЗА ВЕЛО-БРЕСТ!»

29 сентября дороги Бреста принадлежат велосипедистам. Ни машин, ни светофоров, только ветер и завистливые взгляды прохожих… Хочешь быть с нами? Старт в 11 утра в Брестской крепости.

29 сентября (суббота) АРР «Дзедзич» при поддержке Брестского горисполкома проводит велопробег «За вело-Брест!», посвящённый Всемирному дню без автомобиля и Международному дню туризма.

Брест становится всё более привлекательным местом для велосипедистов, хотя и отстаёт пока от стандартов европейских стран. Велопробег "За вело-Брест!" ставит целью не только популяризацию велосипедного движения в Бресте, но и привлечение внимания жителей города к проблемам в развитии велодвижения.

Велосипедисты – полноправные участники дорожного движения – заявляют о себе всё более громко. В Бресте создаются инициативные группы велолюбителей, в городе и окрестностях проводится всё больше массовых велопробегов, покатушек, походов. Велопробег "За вело-Брест!" – отличная возможность показать брестчанам, что нас, велосипедистов, становится всё больше, что ездить на велосипеде не только полезно, но и модно!

Объединив усилия всех любителей велосипедного транспорта, мы сможем быстрее добиться создания удобной велоинфраструктуры в городе, изменим в лучшую сторону отношение пешеходов и автомобилистов к людям, передвигающимся на велосипеде.

Участвуйте в велопробеге "За вело-Брест!", приглашайте друзей и знакомых!

Маршрут: Брестская крепость – ул.Московская – СК «Виктория». Сбор в 10-45. Место: Брестская Крепость, стоянка возле «Звезды».

Начало велопробега: 11.00 (Брестская крепость).

Окончание велопробега: 13.00 (СК «Виктория»).

Велопробег согласован с Брестским горисполкомом и УГАИ Брестского облисполкома.

Организатор-заявитель: кампания «За вело-Брест!», которая проводится Агентством регионального развития «Дзедзич».

В оргкомитет по проведению велопробега вошли портал «Виртуальный Брест», Радио Старт, велоклуб «Кола-БОК».

Организационную поддержку (звукоусиливающая аппаратура, сопровождение ГАИ и скорой помощи) оказывают Отдел спорта и туризма Брестского горисполкома и Управление внутренних дел Брестского облисполкома.

Темп пробега любительский, в любое время можно покинуть колону.

Для участия в велопробеге не требуются медицинские справки и предварительные заявки. Но! Дорогие участники! Тем, кто найдёт время выслать заявку-регистрацию на велопробег, организаторы подарят памятные сувениры от кампании «За вело-Брест!»(наклейки на велосипед, значки, флажки). Короткую заявку на участие, с указанием имени, фамилии и контактного телефона присылайте на адрес: vybor@tut.by.

По всем вопросам звоните: (029) 222-58-22 (Владимир), пишите: vybor@tut.by.

Мы Вконтакте: http://vk.com/prabeg_za_vb.

Падрабязней пра кампанію «За вела-Брэст!» чытайце на с. 4-5

У НУМАРЫ:

“ЧЭСНЫЯ” И “НЯЧЭСНЫЯ” БЕЛОРУССКИЕ ЖУРНАЛИСТЫ

Каковы причины раскола белорусской журналистики на “честную” и “нечестную”? Имеет ли это какие-либо последствия для формирования общественного самосознания? Если да, то какие?

«ЧЕСТНЫЙ ЖУРНАЛИСТ ПРОДАЁТСЯ ОДИН РАЗ»
ГЕНРИ ФОРД.

Журналистику называют второй древнейшей профессией. В общем-то, с первой древнейшей профессией ее кое-что роднит, а именно возможность продаваться.

Вопрос «честности» и «нечестности» журналистики не нов и всегда актуален. СМИ неспроста называют четвертой властью. Именно властью, имеющей возможность влиять на взгляды, мнения, а по итогу и сознание общества. Оружие писателя - слово, оружие судьи - закон, у журналиста это информация. Правильно поданная информация, вовремя поданная информация может сделать очень много. Она может в одночасье сделать героем и кумиром миллионов, а может вмиг загубить репутацию, создаваемую годами. Именно поэтому все «остальные власти»: бизнесмены, политики, общественные и культурные деятели - предпочитают дружить с журналистами, а чаще всего иметь «своих» в СМИ.

СМИ всегда делились на зависимые и независимые, идеологические и либеральные, пропагандистские и свободные. Сейчас эпитеты «честные» и «нечестные», как правило, отсылают нас к политике. Однако, если говорить о возникновении журналистики как профессии, следует отметить, что первыми журналистами были глашатаи, курьеры, которые передавали политическую и общественную информацию населению. То есть «нечестная» заказная журналистика возникла раньше. Ее создали те, кому это было нужно, кому было выгодно, кому было что передавать, на кого влиять, в первую очередь «сильные мира сего», в смысле того, Средневекового. «Честная» журналистика возникает как протест, как сопротивление подаваемой сверху информации, как отображение другой реальной жизни, а также просто-напросто поднимает интересующие общество темы. То есть изначально она утилитарна, отвечает потребительским нуждам.

В Беларуси, как ни прискорбно, раскол состоялся по политическим причинам. На «честных» и «нечестных» журналистов уже довольно давно разделил не кто иной как президент РБ А.Г. Лукашенко. Только вот в чем парадокс: «честные», согласно Александру Григорьевичу, это СМИ официальные, финансируемые за счет государства и работающие на интересы политической власти. А деятельность «нячэсных», независимых, неугодных, преследуется и пресекается на корню. Ирония судьбы - «нячэсныя» журналисты в нашей стране говорят правду, а «чэсныя» каждый день промывают мозги населению, информируя о западных врагах и островке рая в центре Европы, имя которому Беларусь.

Но все бы было так смешно, если б не было так грустно. Несмотря на эру интернета, где пользователи могут найти то, что им надо, телевидение все же остается главным источником информации для населения. Оно есть в каждом доме, в среднестатистическом доме телевизор включен с момента прихода с работы до ночи. Его могут не смотреть, но он идет «фоном», рецептор слуха улавливает информацию: новости, рекламу и т.п. Ежедневно белорус слышит новости от «чэсных» журналистов об успехах в сельском хозяйстве, желании соседей инвестировать капитал в наши предприятия и о том, как народ Беларуси «будет жить плохо, но недолго».

Шарль де Голль- французский военный и общественный деятель,- как-то сказал: «Господа журналисты, я читаю ваши газеты, чтобы знать, что я думаю». Вероятно, это был сарказм в сторону желтой прессы, однако на фразу можно посмотреть двояко: человек в основном доверяет источникам информации, понятное дело - газеты печатаются умными людьми, телевизор показывает правду. Человек, часть серой массы, не способен полностью анализировать происходящее в стране и за ее пределами, не в состоянии сопоставить факты и сделать собственный вывод. Ему намного легче послушать или прочитать. Известная, сформулированная политологом и теоретиком массовых коммуникаций Элизабет Ноэль-Нойман, «теория молчания» говорит о модели поведения личности в отношении получаемой из вне информации. Это как бы покорное восприятие информации и боязни изолирования от общества в случае несогласия или оспаривания. Простыми словами зачастую человек просто боится сказать «нет» или высказать свое мнение, отличное от авторитетно заявленного в СМИ.

Вот поэтому так и живет народ Беларуси: «чэсныя» журналисты каждый день говорят неправду с экранов телевизоров, а «памяркоўны» беларус все спокойно, простите, «хавает», он же «пипл», как-никак. И если стоит вопрос о последствиях влияния такой журналистики на самосознание общества, сомнений нет, подаваемое на блюдечке глубоко заседает в головы бабушек, которые искренне верят, что средняя заработная плата по Беларуси составляет 500 условных единиц. И далекая от экономики РБ бабуля даже не представляет, что ее зарплату в 30 долларов даже не плюсуют в общую казну, так как нечего считать зарплаты работников сельского хозяйства, как самые низкие. Бабуля пойдет голосовать, как раньше.

Саша Литва

“БЕЛЫЯ ВАРОНЫ”

БЕЛАРУСКАМОЎНЫЯ ДЗЯЎЧАТЫ

Маладыя беларускі распавядаюць, як гэта быць «белымі варонамі» ў грамадстве, з якімі праблемамі даводзіцца сутыкацца з-за сваёй беларускамоўнасці і чаму не варта абіраць просты шлях.

АНТОСЯ, 26 ГОД, САКРАТАР:

“Як напісала калісьці беларуская паэтка Яўгенія Янішчыц, “…пачынаецца ўсё з любві…” – вось так і ў мяне ўсё пачалося з класічнай гісторыі пра каханне. У 10-м класе да нас прыйшоў новы настаўнік беларускай мовы і літаратуры, малады мужчына. І ён неяк адразу, з першага ўрока здзівіў мяне сваім “нестандартным падыходам” да працэсу навучання: у шэрую будзённасць школьнага жыцця ўварваўся подых свабоды і творчасці.

Для мяне гэта быў цэлы Новы Свет. Ну і, канечне,

я па-падлецку шчыра закахалася ў свайго настаўніка і яго прадмет. Стала наведваць бібліятэку, чытаць кнігі, якія не ўключаны ў школьную праграму, удзельнічала ў алімпіядах. А аднойчы наш настаўнік прапанаваў мне і сяброўцы схадзіць на літаратурную імпрэзу. Там я, здаецца, упершыню пачула беларускую мову з вуснаў розных людзей. Дагэтуль мне стэрэатыпна ўяўлялася, што ў паўсядзённым жыцці ёю карыстаюцца выключна настаўнікі.

Вяртаючыся з імпрэзы, мы з сяброўкай вырашылі паспрабаваць размаўляць адна з адной па-беларуску. Тады гэта першая спроба далася цяжка: падоўгу прыгадвалі неабходнае слова, саромеліся, бо падавалася, што ўсе людзі навокал глядзяць на нас… Так гэта было для нас незвычайна. Цяпер, дарэчы, сама нярэдка сутыкаюся з такім шаблонным успрыняццем: пачуўшы маю беларускую, людзі адразу запытваюць: “Настаўніца ці апазіцыянерка?”

Далей было паступленне на філфак, хаця яшчэ год таму рыхтавалася ісці ў лінгвістычны. Тады, канечне ж, найменш думалася пра практычныя рэчы: працу, заробак і г.д. Цяпер, можа, выбрала б і нешта іншае, бо разумею, што спалучыць тое, што падабаецца, і тое, што прыносіць нармальны заробак, атрымліваецца далёка не заўжды. Мне пашэнціла, што цяпер я працую ў беларускамоўным калектыве. Але працу беларускамоўнаму чалавеку знайсці складаней. Кола пошукаў значна абмяжоўваецца пэўнымі сферамі. Ну, гэта асобная “балючая тэма”.

Досыць цяжка ў псіхалагічным плане адбываўся мой пераход на беларускую мову ў сям'і. Па-першае, для родных такая змена была нязвыклай і некамфортнай: ўсё гэта выглядала для іх штучна і “нацягнута”. Усё жыццё размаўляла на адной мове, а тут – на табе! Па-другое, шматлікія словы з маёй “прычасанай” літаратурнай мовы родныя, якія па большасці чулі беларускую гутарку толькі ў вёсцы (а сучасная мова нашых вяскоўцаў вельмі зрусіфікаваная, бліжэй да трасянкі), папросту не разумелі…

Праўда цяпер, калі я размаўляю па-беларуску ўжо недзе 8 год, такія праблемы больш не ўзнікаюць: родныя даўно звыкліся і цудоўна мяне разумеюць. Больш за тое: калі спачатку бацька ставіўся да такой маёй ініцыятывы вельмі скептычна, можа, нават саромеўся майго дзівацтва, то цяпер сябрам гаворыць пра мяне ледзь не з гонарам!

Я ні ад каго не чакаю і не патрабую дзеля мяне пераходзіць на беларускую мову, хаця калі людзі гэта робяць, мне, безумоўна, прыемна. Для мяне галоўнае не “адстаяць сваю прынцыповую пазіцыю”, а проста быць сабой. Не люблю, калі мяне спрабуюць “абярнуць у сваю веру”: я за свабоду поглядаў, за добраахвотны выбар. І гэта датычыцца не толькі мовы…”

ПАЛІНА, 26 ГОД, ФІЛОЛАГ:

“Не памятаю, з чаго я раптам стала размаўляць па-беларуску, даўно гэта было. Але для мяне беларуская мова не матчына – гэта факт. Бацькі ў мяне наогул рускія, і мяне з гэтай прычыны таксама запісалі рускай. Але нацыянальнасць – яна не ў пасведчанні аб нараджэнні, яна ў душы.

Калі ў мяне пытаюцца, чаму я размаўляю па-беларуску, я кажу: а мне падабаецца! Ну хіба ўсім растлумачыш, што размаўляць па-беларуску ў Беларусі – гэта натуральна?

Часам беларуская мова мяне даводзіла калі не да Кіева, то да завода халадзільнікаў – дакладна. Сядаю я ў таксі, кажу: “Да Гадзіннікавага завода”. Сяджу сабе, паглядваю ў акенца і разумею, што едзем мы зусім не да парка Чалюскінцаў, а да Камсамольскага возера. Гэтае непаразуменне, заснаванае на міжмоўным сугуччы мінскіх заводаў, вылілася тады для мяне ў лішнія кіламетры, рублі і хвіліны, якія мы з таксістам вырашылі падзяліць папалам.

Ці вось яшчэ быў выпадак. Заходжу я неяк у банк, звяртаюся да касіркі, а яна мне так рэзка, па-сабачы: “Говорите по-человечески!” Дык вось, такія выпадкі вымушаюць мяне часам пераходзіць на рускую мову ў тых сітуацыях, калі я зацікаўлена, каб мяне зразумелі і зразумелі правільна.

Так склалася, што з мужам мы таксама мусілі шукаць агульную мову, і яна ў нас аказалася руская. Чалавек змяняецца, калі размаўляе на іншай мове: змяняюцца не толькі словы і гукі, але і інтанацыя і лад мыслення. Беларускамоўная я для мужа – чужая.

Зараз я маладая мама і знаходжуся ў дэкрэце. І сёння мова для мяне выконвае найперш камунікацыйную функцыю. Я стамілася быць шыльдай беларускай мовы, музейным экспанатам, на які дзівяцца наведвальнікі. Цяпер мне прыемна пагаварыць на мове з сябрамі і калегамі (балазе, сярод іх шмат беларускамоўных), аднак я без праблем пераходжу на рускую мову, калі бачу, што суразмоўцу цяжка падтрымліваць са мной гутарку. А дачку я мару вырасціць паўнавартаснай білінгвай, каб яна ніколі не адчувала “моўных” комплексаў”.

Паводле: tut.by

АДНЫМ РАДКОМ

“ГРАМАДЗЯНІН І ПРАВАПАРАДАК”

У Берасці па ініцыятыве АРР «Дзедзіч» адбыўся практычны трэнінг.

Трэнінг распачаўся ў 12 гадзін са знаёмства. Першым нумарам трэнінгу стала ролевая гульня: аднаму з удзельнікаў семінара быў праведзены асабісты допыт. Падчас яго складалі пратаколы, пісалі тлумачальныя лісты, мадэліравалі сітуацыі псіхалагічнага ціску.

Пасля «допыту» трэнер парасіў удзельнікаў прааналізаваць сітуацыю гульні: што было зроблена няслушна; якія памылкі зрабіў следчы і чалавек, якога дапытвалі; якія правы былі парушаны і шмат чаго яшчэ. Затым трэнер растлумачыў сітуацыю, даў адказы на пытанні.

Пасля абеду трэнінг працягнуўся. У гэтай частцы мадэратары распавялі пра розныя метады барацьбы, пра псіхалагічныя аспекты допыту, асвяцілі таксама і юрыдычны бок.

На сайце dzedzich.org вы можаце знайсці матэрыялы, якія будуць карысныя і цікавыя для тых, хто не быў на семінары.

dzedzich.org

МОЗГ СПОСОБЕН УЧИТЬСЯ ВО СНЕ

Израильские ученые доказали, что во сне человек способен учиться. Это значит, мозг может усваивать новую информацию, сообщают информагентства.

Ранее выяснилось, что во время сна мозг упорядочивает воспоминания и закрепляет полученные знания. Однако может ли спящий человек усваивать новую информацию, было неизвестно.

В ходе эксперимента ученые подвергали спящих воздействию различных запахов – приятных и неприятных. Каждый запах сопровождался определенным звуком.

Когда люди просыпались, ученые проигрывали им звуки без запахов. Если это были звуки, соответствующие приятным запахам, дыхание участников эксперимента становилось глубже. А вот если звучали «неприятные» звуки, дыхание наоборот учащалось.

Таким образом, в результате эксперимента биологи подтвердили, что люди могут запоминать новые данные во сне.

univer.by

“ЗА ВЕЛА-БРЭСТ” АБВЯШЧАЕ ФОТАКОНКУРС!

У межах кампаніі “За вела-Брэст!” праходзіць фотаконкурс, у выніку якога будзе створаны насценны каляндар на 2013-2014 з тэматычнымі фатаграфіямі на кожны месяц.

Пераможца конкурсу ў ліпені

На конкурс прымаюцца фотаздымкі раварыста (раварыстаў) на фоне вядомых мясцін нашага гораду (вядомыя вуліцы, паркі, будынкі і г.д.). Фота павінна адпавядаць кожнаму месяцу.

Конкурсная работа павінна складацца з фатаграфіі і апісання месца, дзе быў зроблены здымак (вітаецца невялікі аповяд пра гісторыю фатаграфіі).

Фотаздымкі павінны быць высокай якасці не менш (хаця б па адным баку) наступных памераў: шырыня 1600 px, вышыня 1200 px.

Праца павінна быць аўтарскай.

Ужо абраныя пераможцы конкурсу за ліпень і жнівень. Аўтар фатаграфіі, адабранай для календара атрымлівае ПРЫЗ: флэш-назапашвальнік 16 Гб, а аўтары 5 лепшых фатаграфій па выніках адбору кожнага месяца атрымаюць бясплатна каляндар і фірмовую прадукцыю кампаніі «За вела-Брэст!»: значкі, сцяжкі, налепкі і г.д.

Чакаем вашых конкурсных прац на адрас: vybor@tut.by з адзнакай “на фотаконкурс”. У лісце неабходна ўказаць прозвішча, імя канкурсанта, кантакты (тэлефон, мэйл).

Прызы чакаюць вас!

dzedzich.org

Пераможца конкурсу ў жніўні

УВАГА! КОНКУРС!

ПРАВААБАРОНЦЫ АБВЯШЧАЮЦЬ КОНКУРС

Праваабарончы цэнтр “ Вясна” ладзіць конкурс сярод моладзі (і не толькі) на прадукцыю візуальнага характару: hand-made паштоўкі, ілюстрацыі, фотаздымкі і інш.

У Беларусі вельмі мала беларускамоўных паштовак, асабліва тых, якія можна даслаць нашым палітвязням, што ўжо працяглы час знаходзяцца ў ізаляцыі. Цікавых арыгінальных паштовак, каб выказаць чалавеку падтрымку ў любы дзень з любой нагоды, а не толькі павіншаваць са святам, проста не знайсці.

Аднак не хапае не толькі добрых паштовак для палітвязняў, а ўвогуле розных візуальных беларускамоўных сродкаў на праваабарончую тэматыку. Менавіта таму конкурс праводзіцца значна шырэй па наступных намінацыях:

- лепшая hand-made паштоўка для палітвязняў (усе паштоўкі будуць потым адпраўленыя палітвязням, лепшыя будуць надрукаваныя для шырокага распаўсюду);
- лепшая ілюстрацыя, калаж, комікс на праваабарончую тэматыку;
- лепшая флэш-паштоўка;
- лепшы відэа-ролік; лепшы фотаздымак;
- лепшы праваабарончы слоган;

Колькасць прац, прадстаўленых на конкурс ад адной асобы, не абмежаваная.

Дасылайце вашыя прапановы з 15 ліпеня па 15 кастрычніка на электронны адрас:konkurs@spring96.org (абавязкова ўказвайце сваё імя альбо псеўданім, узрост, электронны адрас, нумар мабільнага тэлефону), а самаробныя паштоўкі на офісе па пр. Незалежнасці 78А-48 (гарадскі нумар тэл. 331-08-44).

Пераможцы будуць абвешчаны напрыканцы кастрычніка. Іх чакаюць грашовыя ўзнагароды, прызы і, вядома, шырокае прызнанне.

spring96.org

“БІТВА ЗА ЎРАДЖАЙ” НА БЕРАГАХ МУХАЎЦА

11 жніўня па ініцыятыве АРР “Дзедзіч” адбылася чарговая акцыя па ачыстцы набярэжнай ракі Мухавец. У ёй прыняло ўдзел 15 неабыякавых маладых людзей, кожны з якіх сабраў па 2 вялізных мяхі са смеццем. Складзеныя разам пакеты і сапраўды ўражвалі сваім маштабам.

- Я ніколі ў сваім жыцці не бачыла столькі смецця! – прызнаецца адна з удзельніц акцыі Ганна Гурына. – А Беларусь тым часам стараецца ствараць імідж самай чыстай краіны ў свеце. Усё напаказ. Прыбіраюць 2 метры гарадскога пляжу, а побач з кустамі – ўжо і не трэба, бо ж не так бачна. Вось гэта па-нашаму!

Некаторыя з удзельнікаў пыталіся, чаму ж на беразі Мухаўца берасцейцы не прыходзяць у пошуках пустых бутэлек: іх там сотні!

Акрамя таго, здзівіла вялізная колькасць пакетаў. Атрымліваецца, аматары адпачынку прыходзяць на прыроду з пакетамі і маглі б скласці туды пакінутае пасля сябе смецце, але чамусьці ўсё роўна пакідаюць пасля сябе беспарадак.

Аднак, па назіраннях кіраўніка “Дзедзіча” Зміцера Шыманскага, культура людзей за апошні дзесятак год усё ж-такі павысілася – раней даводзілася плаваць на катамаранах і вывужваць пластыкавыя бутэлькі проста побач з прычалам цеплахода “Гродна”, што месціцца ў самым цэнтры горада.

Гэта не першая экалагічная акцыя «Дзедзіча»: падобныя мерапрыемствы праходзяць ужо каторы год, і праходзяць не безвынікова. Апроч усёй карыснасці, гэта усё-такі таксама магчымасць цікава і весела правесці вольны час.

Хацелася б верыць, што яшчэ праз 10 год берасцейцы наогул не будуць бачыць смецця на берагах любімай рэчкі. А калі яны яшчэ будуць размяжоўваць пластык і шкло па асобных кантэйнерах, то можна будзе казаць пра выхад беларускага грамадства на еўрапейскі ўзровень шанавання каштоўнасцяў роднай зямлі.

dzedzich.org

ВЕЛОСИПЕД
ЗА ЛУЧШЕЕ ЭССЕ

В июле 2012 года кампания «За Вело-Брест», организованая АРР, провела конкурс литературных работ, эссе и художественных рассказов. Главным требованием к конкурсным работам стало соответствие цели кампании в 2012 году - поиск компромиса между всеми участниками дорожного движения. Конкурс стал необычайно популярным благодаря замечательному призу - велосипеду!!!

Победительницей стала Светлана из города Кобрин, приславшая на конкурс замечательную работу, которую мы и предлагаем вашему вниманию.

ОГОНЬ, ВОДА И КУЗНЕЧНЫЕ МЕХИ

Во дворе ее называли по-разному. Кто – Веркой, кто – кузнечиком, а сама себя она называла – Верун. Это самое брутальное производное, которое она смогла извлечь из своего имени, им и пользовалась.

Верун всегда была папиной дочкой. Папа повелевал огнем, плавил металл и ковал его тяжелым молотом. Словом, был обычным мастером художественной ковки. Верун старалась отцу подражать, если не с точки зрения профессии (девочек в кузнецы не брали), то хотя бы в жизненных принципах. Всяк кузнец своего счастья. Куй, пока горячо. Кому Бог ума не дал, тому кузнец не прикует. НУ и так далее. Посему Верун была шебутной, быстрой, не терпела поучений, и сама их не раздавала.

А найдите мне хотя бы одного пятнадцатилетнего человека, который бы любил поучения?

Два раза в неделю Верун летала на своем «Орленке» за город, на папину кузню. Словно красная шапочка она вручала отцу корзинку с теплыми пирожками, а затем усаживалась перед наковальней и замирала, словно сурикат. Она часами могла наблюдать за тем, как железо плавится от поцелуев огня, алеет, изменяет свою форму, - а затем вновь превращается в непреступный и твердый металл.

Последние два месяца эти кузнечные метаморфозы интересовали девочку все больше, и на то была своя причина. Причину звали Жека. Он был на два года старше, жил в соседнем дворе и был любимым объектом для Веркиных насмешек. Когда на 17 лет отец пообещал подарить ему машину, он выбрал себе гольф рубинового цвета, и с тех пор кроме как «мальчик в алом гольфе» Верун его не называла. Ко всему прочему Жека выделялся огромными карими глазищами и саркастическим отношением к окружающему миру. Словом, был не парень, а мечта. Когда она смотрела на него, то, по правде говоря, чувствовала себя не Веруном, а тоненькой Верочкой – и это ее не на шутку злило. Еще чего! Было бы из-за кого.

Кроме того, была еще одна весомая причина не любить «красноносочного». Дача его родителей располагалась под Мотыкалами – то есть там же, где папина кузня. Поэтому временами они сталкивались на дороге. Не сказать, чтобы это были приятные встречи.

Обычно Верка крутила педали, стараясь держаться ближе к краю дороги. А Жека обычно ехал как угорелый, и поднимал своей легковушкой кучу пыли, которая летела прямо в конапатое Веркино лицо. А однажды, после хорошего ливня, Жека умудрился проехать по луже, и устроить фантан грязных брызг. В принципе, Верку не задело – водой окатило лишь сам велосипед и штанины... Но все равно было, скажем мягко, неприятно. Верун вознегодовала и затаила обиду, а через неделю случился настоящий инцидент.

К отцу на работу Вера добралась с разбитыми коленями и расцарапанной щекой. Пока побледневший кузнец ощупывал руки дочери на предмет перелома, велолюбительница сердито рассказывала свою историю:

- Он выскочил на встречную просто, а я в это время как раз плеер поправляла на ходу. Ну вот, меня ударило потоком воздуха, а руль одной рукой не удержала. Ушла в кювет, одним словом…

- Если тебя с дороги снесло, то с какой же скоростью несся этот … шумахер… - в присутствии Веры отец никогда не позволял себе крепких слов.

- Да, газ он мог бы и приотпустить... – на коленях Верочки, неистово шипя, пенилась перекись водорода.

В тот вечер Верочка возвращалась от отца на автобусе. Велик несколько дней простоял в кузне, пока на девичьих ногах не наросла новая кожа, а в рыжей лохматой голове не созрел новый план.

Со стороны может показаться, что это была банальная месть, но Верун называла планируемую акцию «карательной педагогикой», и для этого был свой резон.

Веркина мама была учитель. И периодически она сдабривала свой семейный быт какими-нибудь профессиональными изречениями. Любимой ее максимой было: «Скажи мне – и я забуду через минуту, покажи мне – и я забуду через неделю, дай мне попробовать – и я запомню навсегда». Эту фразу Вера и взяла на вооружение.

Через неделю она забрала из кузни свой велик, заодно прихватив и меха, которыми отец раздувал пламя. Кроме того, доехав до ближайшей лужи, она достала из рюкзака пластиковую бутылку и, стараясь не испачкаться, наполнила ее водой.

- Хорошо бы головастиков найти, ну да ладно…

С тех пор Веркины велопрогулки чем-то напоминали «спагетти-вестерн»: она ездила неспеша, зорким взглядом окидывая окрестности и держа руку на кольте.

Орудия карательной педагогики были готовы, оставалось только дождаться самого ученика. И он не преминул появиться.

Верун ехала по Васильковой, когда алый гольф мчался по Клубничной прямо к перекрестку. Главной улицей была та, что названа в честь цветов, а не в честь ягод, но девичье сердце подсказывало, что «мальчик в алом гольфе» вряд ли обратит на это внимание. Велосипедистка ехала не спеша, а затем нажала на педали, пытаясь проскочить перед автомобилем, когда он сворачивал. Дальше был визг тормозов и чарующий запах жженой резины.

Владелец красного гольфа высунул голову из машины и выкрикивал приличные к случаю слова, типа: «Не видишь куда прешь?!». Верочка же поставила велик на ПОДНОЖКУ, сняла с багажника бутылку и меха, и двинулась к автомобилю ослепительно улыбаясь. Важно было не спугнуть жертву раньше времени:

- Буэнос-диас, автолюбитель. – она старалась говорить максимально нимфеточным голосом, чтобы переключить внимание объекта от странных предметов в руках.

- Обнаглели эти велосипедисты, правда? Вообразили себя полноправными членами движения и пытаются проехать по главной. И это после всего, что вы -конкретно ты, - для них уже сделал. Тройная порция кислорода, которую вы – совершенно бесплатно! – обеспечиваете им при обгоне по встречной! – С этими словами Верун выхватила расправленные кузнечные меха, и дунула ими прямо в лицо парня, целя в глаз.

- Ну и конечно обогащенная минералами и органическими веществами вода – бесплатный душ для этих неблагодарных людишек на великах… - струя воды из бутылки залила салон и его обладателя.

Если опускать нецензурные слова, то получится, что Жека ближайшие пять минут пребывал в полном молчании.

Пока он отходил от шока, размазывал воду по лицу и выбирался из машины, Верун уже вскочила в седло и свернула с дороги под откос. Велосипед двигался по травке в сторону березовой рощи.

dzedzich.org

ЗАЛЕСКІЯ ПРЫГОДЫ-2012

БУДУЕМ ДОМ ЕЎРАПЕЙСКІХ СУСТРЭЧ!

Гэтым летам сябры "Дзедзіча" зноў змаглі сумясціць разам працу і адпачынак у Каменецкім раёне Берасцейскай вобласці. Што для гэтага было патрэбна? Толькі асабістае жаданне – валанцёры не трацілі грошаў ні на ежу, ні на дарогу да месца летніка.

Восенню 2008 года намаганнямі сяброў "Дзедзіча" быў знойдзены і выкуплены прыгожы дом, пабудаваны ў 1931 годзе. Зараз там вядуцца будаўнічыя працы па стварэнні грамадскага асяродку дзеля адукацыйных, культурных, спартыўных і экалагічных імпрэз, летнікаў, семінараў, канферэнцый, музычных фэстаў, у якіх будзе браць удзел моладзь з Беларусі і іншых краін.

Вось ужо чацвёрты год "Дзедзіч" са сваімі сябрамі і прыхільнікамі будуе "Дом еўрапейскіх сустрэч". Галоўная мэта гэтага дома – кансалідацыя моладзі з розных гарадоў Беларусі і еўрапейскіх краін. Гэты будынак да канца яшчэ не пабудаваны, але ён ужо пачынае выконваць свае абавязкі падчас летніх сустрэч.

У гэтым годзе летнік наведалі каля 30 маладых людзей з розных гарадоў нашай Бацькаўшчыны. Хлопцы і дзяўчаты дабіраліся да Залесся з Берасця, Менску, Ганцавічаў, Гародні, Віцебску, Воршы і іншых гарадоў. Сярэдні ўзрост удзельнікаў прыкладна 20 год. У гэтым годзе большасць складалі дзяўчаты, што забяспечыла добрае і беспярэбойнае харчаванне і дабрабыт у хаце. Са сваімі абавязкамі цудоўна справіліся і хлопцы.

Акрамя будаўнічых прац, штодзень для валанцёраў праводзіліся культурніцкія мерапрыемствы, конкурсы, віктарыны, гульні, канцэрты і адукацыйныя мерапрыемствы.

Ніводны летнік не абыходзіўся без музыкі, танцаў і спеваў. І гэты год не стаў выключэннем. Традыцыйна, вялікі залескі ганак стаў сцэнай для камянецкага гурта "Гардероб", песні якога даўно палюбіліся старажылам залескіх летнікаў.

Не забыліся арганізатары і пра адукацыйныя мерапрыемствы. У рамках гэтага летніка былі праведзены семінары "Грамадзянін і правапарадак", лекцыя пра еўрапейскія перспектывы для беларусаў, а дзяўчына Ганна распавяла пра жыццё беларусаў у Кітаі.

ДЗЕНЬ ПЕРШЫ

Длительные и утомительные сборы наконец завершились, и мы небольшой, но весёлой компанией отправились на летник. Это уже четвёртый летник, проходящий в Залесье. Каждый год волонтёры приезжают из разных уголков Беларуси, что бы поучаствовать в строительстве «Дома еўрапейскіх сустрэч».

Все наши приключения начались в половине девятого утра, когда волонтёры начали постепенно собираться на офисе «Дзедзіча». Как ни странно, опоздавших практически не было. Часть участников летника поехала на бусе, а мы, пять человек, поехали на машине. Дорога пролетела незаметно, особенно за игрой "в города"... И, наконец, Залесье!

Место и правда великолепное, несколько небольших домиков, добрые глаза старичков, смотрящие на нас с дороги, чистое голубое небо и бескрайние леса. Такой вид встречается не часто. Мы приехали, осмотрелись, и сразу собрались на планёрку, где и произошло "открытие сезона". Следующие несколько часов прошли за подготовкой пространства для последующего обитания. Подметание, уборка, мытьё посуды, вынос старой мебели и другие мероприятия помогли почувствовать себя более комфортно.

После небольшого отдыха и настоящего полевого обеда, началась развлекательная программа. Все познакомились снова, так как запомнить всех с первого раза достаточно трудно. Комплименты делать, как оказалась, умеют не все, но всё равно получилось неплохо, а значит - первый этап интеграции прошёл на отлично! Дальше день пошёл намного веселей. Игра с наполненными водой шариками, намочила мало кого, так как белорусские воздушные шарики оказались на редкость крепкими. За играми "человек к человеку" и "крокодил" время прошло быстро и весело. За ужином шла приятная и интересная беседа. А когда окончательно стемнело - нас ожидал последний номер развлекательной программы - фаер-шоу. И напоследок долгие посиделки у костра с гитарой. А после – для самых стойких – просмотр фильма. Вот и первый день подошёл к концу, все разошлись по своим спальным местам и под звуки ночной тишины заснули крепким сном. Скорей бы завтра…

ДЗЕНЬ ДРУГІ

Раніцай другога дня мы адчувалі сябе гуркамі ў парніку, бо спалі ў намёце, у якім ўжо а палове дзявятага горача прыпякала сонейка. Мы, гурочкі-валанцёры, за ноч набраліся моцы для працы і павылазілі з намётаў пад кліч: "Снедаць!". Пасля смачнай ежы палова хлопцаў пайшла грукацець пад дах, а другая – ламаць падлогу ды комін. А для дзяўчат сябрам на некалькі гадзін стаў шпатэль, якім яны чысцілі сцены ад старой фарбы ў пакоях.

Пасля працы ўсе сабраліся за сталом, бо"хто працуе, той і есць". Ды й трэба было падмацавацца для далейшай экскурсіі ў суседнюю вёску Воўчын. Дарога вяла праз лес ды палі, нам усміхалася сонейка. У хуткім часе мы апынуліся каля шыльдачкі "Воўчын". Сядзелі пад дрэвамі каля касцелу і зацікаўлена слухалі расповед пра яго гісторыю і сучасную рэстаўрацыю. Пад прыемнымі ўражаннямі вяртанне ў Залессе было хуткім. Акрамя таго, страўнік ўжо патрабаваў ежы! У лагеры нас чакала смачная вячэра, а пасля гульні і песні каля вогнішча…"

Працяг на ст. 7

ОГОНЬ И ВЫСТРЕЛЫ
НА ПЛОЩАДИ ЛЕНИНА

Польский театр «Biuro Podróży» из Познани 10 сентября подарил Бресту незабываемое зрелище: постановку «Макбет, или кто этот окровавленный человек?».

На площади собралось много людей – до ограждения, отделяющего площадку для выступления и зрителей, было не добраться. Последним рядам не было ничего видно, и в толпе несколько раз звучали недоуменные возгласы: почему большое мультимедийное табло на площади Ленина во время спектакля не было задействовано для удобства зрителей? Однако следует признать, что то, что смогли увидеть первые и вторые ряды зрителей, стоило того.

Декорации, огонь, мотоциклы, живые и яркие образы актеров, выстрелы, стилизованные под немецкую военную форму или костюмы мотоциклистов одежды Макбета и Банко – спектакль захватил и унес в мир борьбы за власть и богатство.

- Шекспиру понравилось бы эта постановка, – слышится со стороны.

Да и для настоящего времени сюжет очень актуален. Макбет, убивающий всех на своём пути к власти; тени прошлого, преследующие его в кошмарах.

- Неужели мои руки теперь всегда будут в крови? – спрашивает леди Макбет…

Король горит в своём замке, а новый король забирает с его головы венец из колючей проволоки. Для Бреста это очень удачный вечер.

Это представление – часть конкурсной программы Международного театрального фестиваля «Белая вежа». Перфоманс явился единственным уличным спектаклем в этом году. Напомним, что фестиваль проводится городе Бресте уже семнадцатый раз, с 1996 года. За время проведения фестиваля в нем приняли участие представители 26 творческих коллективов из 11 стран мира, которые показали спектакли в БАТД, ООКЦ, на площади Ленина; в том числе балет, одно уличное представление, а так же спектакли для детей. Показывали спектакли на 8 языках: русском, азербайджанском, белорусском, украинском, коми, фарси, армянском и польском.

Надеемся, что в следующем году «Белая Вежа» порадует нас такими же отличными постановками и большей организованностью и удобством для зрителя. Верю, что у организатров, имеющих большой опыт, все обязательно получится.

Раман К.

ЗАЛЕСКІЯ ПРЫГОДЫ-2012!

ДЗЕНЬ ТРЭЦІ

На летнике я впервые. Да и вообще работаю впервые – школа, университет, тренировки – не было ни возможности, ни времени. И оказаться далеко от города, среди полей и лесов для меня целое приключение.

Среда началась в 8-30 утра с вкусного завтрака и неторопливых разговоров о вчерашнем дне и планов на работу. Настроение у меня было абсолютно нерабочее, наверное потому что проспал больше, чем обычно. Мы разделились на группы: девочки пошли сдирать старую краску со стен, мальчики – прикручивать доски на втором этаже и сносить стены в будущей бане.

Не сказать что я работал не покладая рук, мне даже нравится то, что мы делаем. Хотя почему «даже»? Когда я ехал сюда, мой друг спросил: «Ты будешь там работать? А сколько платят? Как, просто так, за еду?». 3-4 часа в день это на самом деле немного. Ко всему прочему, я закрутил свой первый в жизни шуруп к потолку будущего «Дома европейских встреч». Да и во вторник, в хорошем смысле «громить» дом будущей бани было весело; когда еще сможешь разнести целую печь и пару внутренних стен? После работы – импровизированный душ и обед. На пляж идти не хотелось, поэтому несколько человек остались играть в викторину или просто спать. Самой веселой получилась игра «Мафия».

- Ты мафия, у тебя волосы вьются!

- Нет, ты! Ты вообще рыжая! – получилось и правда смешно.

Люди начали потихоньку возвращаться с пляжа – немного песен под гитару, и вот уже скоро ужин. Конечно, купание было без таких приключений, как во вторник – отбиться от всех по дороге с экскурсии домой и пойти купаться, свернуть не туда и пойти в шортах по полю крапивы, провалиться по колено в болото и потерять по дороге портфель с вещами, – для всего этого нужен талант.

Ужин, а после разговоры у костра, песни под гитару и без… Сложно описать эти три дня здесь, новые знакомства, новые ощущения, новые эмоции. И, наверное, это странно, но так уж сложилось, что здесь, – ни на море, ни в горах, а именно здесь – я впервые увидел Млечный путь. Всем желаю такого же звездного неба, какое было здесь.

ДЗЕНЬ ЧАЦВЁРТЫ

Раніца сустрэла нас дажджом і працай – сняданак, каб падсілкавацца, – і наперад, на барыкады. Усё тое, што не закончылі учора, і новае (яшчэ больш цікавае…). Хітом дня сталі дошкі, лёс якіх – быць падлогай у будучым Доме Еўрапейскіх сустрэч, – валанцёры летніка дружна справіліся з пастаўленай задачай – выгрузіць іх і перанесці у дом.

Амаль 10 чалавек сталі ў шэраг, як на парадзе, і перадавалі іх з рук у рукі. У выніку ва ўсіх пасля дошак засталіся драпіны на запясцях. “Навошта жыць, калі дошкі”, – жартавалі мы.

Пасля смачнага абеду нас чакалі адпачынак і гульні. Віктарына прысвечаная Алімпійскім гульням (і будучым, і мінулым) заставіла быць не толькі разумным, але і знаходлівым, бо некаторыя пытанні толькі здаваліся цяжкімі, але калектыўны разум перамагаў і іх.

Гульня ў фанты і гульня “я ніколі не ..” начаравалі нам цікавую наступную раніцу, калі прыйдзе чарга выконваць жаданні, што прайгралі ўвечары. Але пра гэта распавядаць ўжо не мне.

Вечар скончыўся вогнішчам і песнямі, музыкай і ціхімі размовамі, смехам і свежым паветрам. Бо летнія ночы не для сну, а для надзвычайных гісторый…

Падчас усяго летніка панавалі сяброўская атмасфера і добры настрой. Залескія прыгоды дапамаглі моладзі бліжэй пазнаёміцца, знайсці новых сяброў і сябровак. Валанцёры засталіся задаволеныя ўмовамі летніка і вельмі ўдзячнымі арганізатарам. Большасць паабяцала наведаць Залессе і ў наступным годзе.

“Дзедзіч”, у сваю чаргу, удзячны усім хто прыязджае ў “Дом еўрапейскіх сустрэч” і робіць свой унёсак у развіццё грамадзянскай справы ў нашай краіне. Мы ведаем, што ваша праца і дапамога будзе не дарэмнай.

Чакаем на вас наступным летам!

dzedzich.org

УСХОД БЕЛАРУСКІХ ЗОРАК

НА ФЭСЦЕ «ЗАХІД-2012»

Музычны фестываль «Захід-2012» – гэта адна з найбуйнейшых культурных падзей Украіны. З 2009 году ладзіцца гэты фэст на Львоўшчыне. Сваімі ўражаннямі дзеліцца сябра «Дзедзіча» Раман К.

Як і ў мінулым годзе, «Захід-2012» адбыўся ў былым дзіцячым лагеры «Сонечная Галявіна», што ў Радацічах, недалёка ад Львову, з 17 па 19 жніўня.

Менавіта для беларусаў самымі цікавымі былі запланаваныя выступы «Крамбамбулі» і «Ляпіса Трубецкога». Некаторыя нават прыехалі толькі на адзін дзень, каб убачыць яскравы начны перфоманс ад легендарных гуртоў. Увогуле — больш за 50 гуртоў на 3 сцэнах, а таксама літаратура, тэатр, майстар-класы.

ДАРОГА

Варыянтаў для падарожжа было шмат: і камфартабельны аўтобус з Менску за 80 даляраў, і звычайны з Берасця за 20, і нават "электрычка-тур" для самых эканомных, якім наша группа і паехала. Дабрацца з Берасця да Львова на электрычках заняло 12 гадзін і каштавала прыкладна 25 тысяч рублеў – сапраўды па-студэнцку не дорага.

І вось, калі ўжо сцямнела, ахоўнік фэсту правёў нас на поле для намётаў. Скрозь начны туман і дым вогнішчаў, апроч яркіх кропак (якія былі на самой справе вогнішчамі, каля якіх грэліся ўначы, гутарылі і спявалі песні ўжо прыблізна 3-4 тысячы чалавек) быў бачны кавалак дарогі, якая далей танула ў цемры, а часам яшчэ і святло фар аўтамабіляў, якія павольна прывозілі ўсё новых і новых людзей. (Дарэчы, да 17 жніўня па інтэрнэце і тэлефоне было ўжо замоўлена прыблізна 12 000 квіткоў.) У цемры ўперамешку з туманам святло ад фар і вогнішчаў, галасы і спевы з усіх бакоў – усё гэта было падобна на стаянку старажытнага войска, якое хутка збіраецца выйсці ў паход. А падмацаванне ўсе прыбывала.

ПЕРШЫ ДЗЕНЬ

Калі прачнуўся зранку, першае, што кінулася мне ў вочы, гэта тое як шмат з'явілася вакол новых намётаў: трэба было хутка займаць тэрыторыю для сяброў з Беларусі, якія прыедуць пазней. Ледзяны душ ці купанне ў возеры, пошук дроваў, сняданак, знаёмства з суседзямі, песні пад гітару – дзень прайшоў вельмі хутка і людзі з беларускімі сцягамі пачалі ўсё часцей і часцей сустракацца каля галоўнай сцэны, усё часцей было чуць спевы "Калі раптам адчуеш…"

Усім было зразумела – беларусы прыйшлі падтрымаць сваіх. Выступ «Крамбамбулі», як заўжды, эмацыйны і яркі. Спачатку шмат украінцаў не ведала, адкуль гэтыя беларусы і хто яны, але напрыканцы пад тыя самыя "Тры чарапахі" скокалі ўжо ўсе, і разам крычалі "Крамбамбуля, яшчэ!"

Лявон Вольскі выступам і публікай застаўся задаволенны. Атмасфера фестываля паўплывала на настрой музыкаў. Былі прапановы прыехаць ў Берасце, але, як сказаў Алег Гарус, гітарыст Крамбамбулі:

> - ПЛАНАВАЛІ З ЛЯВОНАМ АКУСТЫЧНЫ КАНЦЭРТ У БЕРАСЦІ, АЛЕ ЎСЁ, НА ЖАЛЬ, НАМ ЗНОЎ АДМЯНІЛІ...

Падчас размовы гутарка зайшла і пра будучыя парламентскія выбары, якія Лявон Вольскі пракаментаваў коратка:

- Я ў гэтым не удзельнічаю ўзагаллі. Я ўжо ў мінулых выбарах паўдзельнічаў, хопіць.

Падчас самаго выступу Лявон быў сапраўды здзіўленны, калі ў песні "Турысты" апошні радок за яго праспявала публіка.

- Як добра ведаем словы і як шмат беларусаў! Прыемна ўражаны!

Дарэчы, "Тры чарапахі" спявалі на гэтым фэсце шмат разоў: гэтыя словы данасіліся ўначы і з наметаў, і ад вогнішчаў. А колькі іншых цудоўных спеваў было чуць у Радацічах у гэтыя дні…

ДРУГІ ДЗЕНЬ

Ён сустракаў нас яскравым сонейкам ды ўсмешкамі задаволенных людзей. Адкрыліся невялічкія крамы, у якіх можна было набыць розны hand-made: торбы, завушніцы, пярсцёнкі. Намёты беларусаў былі раскіданы па ўсёй паляне, а жаданне пазнаёміцца с землякамі было вельмі моцнае.

Па дарозе – сустрэчы з украінцамі, гутаркі ля вогнішча, песні па чарзе – адна беларуская, адна украінская… І на звычайнае "Прывітанне" да незнаёмых людзей чуеш ў адказ пазітыў і жаданне пачаставаць братоў-беларусаў.

Атмасфера цуду ў паветры, таму што ўвечары ўсе чакаюць «Ляпіса Трубецкога». Музыка з машын, ад спевакоў з гітарамі ля кастроў, нават з мабільнікаў, і ўсё адзін гурт і адзін голас. Выступ быў запланаваны на 00-30.

Было бачна, што Сяргей Міхалок вельмі засяроджаны, бачна, што ён у вельмі добрай фізічнай форме, чакае ў машыне для музыкаў і не размаўляе з журналістамі, не дае аўтографаў, не фатаграфуецца, але на вуліцы можна пагутарыць з ветлівымі ўдзельнікамі калектыву.

З фургона Міхалок адразу накіроўваецца да сцэны, канцэнтруецца, і вось ён ужо ля мікрафона. "К вам приехал Трубецкой" – першая песня як прывітанне, а пасля яго вершы паміж песнямі "Не быць скотам", "Грай"… Натоўп скача і нібыта дыхае разам з Ляпісам, пад некаторыя песні радасна і лёгка, але пад большасць жорстка ды моцна.

Пад самай сцэнай, у зоне для фатографаў, мала месца: большасць не фатографы, а журналісты, арганізатары ды ўдзельнікі гуртоў – можна убачыць Роллікс, Юркеш, RockyLeon.

Адна справа слухаць запіс, другая бачыць твар чалавека, ў якога сапраўды баліць сэрца за тое, пра што ён пяе. Тут няма ўсмешак ці жартаў – праз выступ бачны боль у вачах Сяргея, боль за сучасны свет, Радзіму, жыццёвыя каштоўнасці. Часам гэты боль змяняецца на гнеў, і чуць амаль што баявы заклік.

На гэтым фоне нават "Залатая антылопа", якая была выканана на біс, успрымалася як сатыра над сабою. Бліскучы, сапраўды бліскучы выступ. Пасля гэтага адразу да машыны. Ля яе спакойна паліць сола-гітарыст, але ўсе чакаюць Міхалка.

Праз 10 хвілін гурт «Ляпіс Трубецкой» ад'ехаў з фестывалю «Захід-2012», без каментароў, аўтографаў і інтэрв'ю – ўсё, што было патрэбна, сказана са сцэны.

На жаль, сёння мы не можам пачуць некаторых музыкаў на Радзіме. Але калі захацець – усё магчыма. Пытанне толькі ў прыярытэтах.

Добрай дарогі дадому ўсім беларусам і жыццёвых прыярытэтаў, пра якія потым не прыйдзецца шкадаваць.

Дзякуй за фотаздымкі Зміцеру Шчарбіну і парталу bokeh.com.ua

Раман К.

"БІРЖА МОЛАДЗЕВЫХ ІНІЦЫЯТЫЎ" – 2012

24 маладыя берасцейцы ўзялі ўдзел у адукацыйным праекце "Біржа моладзевых ініцыятыў – грамадскія лідары", арганізаваным фондам "Шчаслівае дзяцінства" і АРР "Дзедзіч". Першае мерапрыемства праекта прайшло ў вёсцы Мотыч пад Люблінам.

Вандроўка пачалася з Тэрэспаля, дзе нас сустрэў аўтобус і мы, хуценька заняўшы свае месцы паехалі ў напрамку Люблiна. Кожны займаўся ў аўтобусе сваімі справамі, хтосьці чытаў кнігу, хтосьці спаў, а хтосьці знаёміўся з новымі сябрамі.

Нарэшце мы прыехалі! Месца было прыгожае і ўтульнае. Вялікі дом, месца для вогнішча і нават козы і поні, якія проста гуляюць па двары. Першым, хто нас сустрэў, была Сара, якая пачала на нас скакаць і лізаць далоні. Але не пужайцеся, – гэта ўсяго толькі сабака, які павінен быў вось – вось нарадзіць некалькі маленькіх шчанят. Але, забягаючы наперад, хачу сказаць, што цуда нараджэння нам так і не ўдалося пабачыць.

Мы хуценька расклалі рэчы па ўтульных пакоях і селі за стол, дзе нас чакаў смачны абед прыгатаваны пані Юстынай. А пасля мы пазнаёміліся з фондам "Шчаслівае дзяцінства" і з мэтамі праекту, які нас чакае.

Нават у дзень прыезду нашы трэнеры нас не пашкадавалі, ішла актыўная вучоба, на якой мы атрымалі элементарныя веды пра грамадзянскую супольнасць. Пасля вячэры наш трэнер Марта правяла цікавыя інтэграцыйныя гульні, з дапамогай якіх удзельнікі праекту змаглі пазнаёміцца і наладзіць паразуменне ў сваіх міні-групах.

У пятніцу, на другі дзень, нас чакала вельмі насычаная праграма. У першую палову дня мы сустракаліся з грамадскай арганізацыяй FIM, прадстаўнікі якой распавялі, чым яны займаюцца і з якой мэтай дапамагаюць асяроддзю.

Пасля гэтага каардынатар праекта з польскага боку, пан Ян Федзірка правёў нас па старой частцы горада, мы мелі магчымасць пабачыць Рынкавую плошчу і Люблінскі замак. Ну і канешне ўсіх уразіла капліца XIII ст. з арыгінальнымі фрэскамі.

У Мотычы нас чакаў абед і кароткі адпачынак, пасля якога мы зноў былі гатовы атрымліваць веды.

Трэнеры распавялі нам шмат цікавай інфармацыі пра мэнэджмент увогуле і пра тое, як пісьменна арганізаваць грамадскую ініцыятыву.

Напрыканцы дня быў беларускі вечар. Кожная каманда падрыхтавала розныя гульні на беларускую тэматыку, а адна каманда нават прачытала верш.

Субота была поўнасцю занятая вучобай. Мы вучыліся рыхтаваць прапановы ініцыятыў на біржу, ствараць сваю фірму і размяркоўвалі ролі ў сваёй групе.

У нас быў час падрыхтаваць некалькі ўласных ініцыятыў, якія былі здзейснены тым жа вечарам. Кожны мог выбраць забаву па густу. Амаль усе дзяўчыны пабеглі плясці косы, а хлопцы пачалі кідаць змятую паперу ў сметніцу, хтосьці мог паўдзельнічаць у арыентаванні па мясцовасці, альбо památляваць на асфальце. Ініцыятыў было так шмат, што моладзь часам не ведала ў чым паўдзельнічаць. Дзень скончыўся вогнішчам з гульнямі ды смачнай каўбаскай.

Чацвёрты дзень быў не менш захапляльным. Мы патрапілі ў вельмі прыгожы горад Казімеж-Дольны, які змяшчаецца на беразе Віслы і мае сваю старажытную крэпасць. Наступным пунктам быў горад Наленчув з маляўнічым старым паркам і з рознымі ўтульнымі кавярнямі.

Усе, канешне, стаміліся ад такой насычанай праграмы, але вучоба ёсць вучоба. Пасля сытнага абеду зноў уважліва слухалі нашага трэнера, які вучыў нас правільна карыстацца модулем інтэрнэт-біржы. Спачатку цяжкавата было зразумець што і за чым ідзе, але дзякуючы раздрукоўкам усё хутка стала зразумела. У апошні поўны дзень зрабілі развітальны вечар і берасцейскія дзяўчыны з задавальненнем накармілі ўсіх смачнымі дранікамі.

Пяты дзень – дзень ад'езду. Але перад гэтым нас чакала яшчэ вучоба, вучоба і яшчэ раз вучоба. Мы ўдасканалілі свае навыкі карыстання модулем інтэрнэт-біржы і атрымалі веды ў вобласці выкарыстання інтэрнэт-прылад у электронным бізнесе.

Пасля пан Ян раздаў нам ацэначныя анкеты ў якіх мы мелі магчымасць пазначыць недахопы і станоўчыя моманты адукацыйнай праграмы.

Ну і канешне апошні абед ад пані Юстыны, не менш смачны, чым усе папярэднія. Але не паспелі мы адыхацца пасля ежы, як адразу пасігналіў наш аўтобус і мы павінны былі развітацца з Мотычам.

Вельмі шкада было развітвацца з такім утульным месцам. Ды і ўдзел у такой адукацыйнай праграме быў вельмі карысны для нас.

Сачыце за нашымі ініцыятывамі, якія мы выкладаем, купляем і рэалізоўваем праз сайт: http://gmioby.fsd-projekty.eu/!

Мотыч, да сустрэчы!

dzedzich.org

ФОТОГРАФИЯ ТВОРИТ ИСТОРИЮ

Удел фотографа — непрерывно исчезающие вещи. И когда они уходят, никакая изобретательность, ничто на свете не заставит их вернуться.
Анри Картье-Брессон , фотограф.

Что такое фотография и что она означает для каждого человека? Милые лица, хорошие воспоминания... История для каждого из нас и даже для всего человечества.

Однажды, около года назад, гуляя в Киеве по Майдану, наблюдали с подругами картину: мама, папа и девочка лет четырех, фотографировались на пленочный фотоаппарат, простую «мыльницу». Подруга удивленно сказала: «Я думала уже никто не пользуется пленочными фотиками, это же прошлый век, да к тому же неудобно». «Зато, - ответила ей моя сестра, - они распечатают фотки, вклеят в альбом и у них останется память о прошлом, а у тебя, если полетит винда на компе, нечего будет показать внукам».

Действительно, фотография - самый доступный способ «остановить время». Именно поэтому она плотно вошла в нашу повседневную жизнь: ни одно мероприятие проходит без «фотоотчета». Вместо рассказа, как провел лето, отпраздновал день рождения, съездил на море, лучше всего расскажет папочка с изображениями на рабочем столе или фотографии в рамочках на комоде. Теперь историю хранят не только книги, сегодня есть возможность визуально воспринимать прошлое. Зрительный рецептор - сильнейшее средство восприятия информации. Смотря на фото 20-30-ых гг., обращаешь внимание на моду, предметы интерьера, образ жизни, «прочитать» можно даже тип, манеры, правила поведения в обществе. Всю эту информацию хранят фотографии.

Фотография рабочих, сидящих на стреле строительного крана на высоте 69-го этажа строящегося тогда Рокфеллер-центра: в этом изображении и величие центра, и величие эпохи строительства 30-х годов, и бесстрашие рабочих, и их профессионализм, уверенность, и колоссальный труд и сложность работы.

Чтобы сделать фотографию «Dal? Atomicus» Сальвадору Дали понадобилось 28 кадров, целая комната помощников и 6 часов. Все ради одного снимка. Казалось бы зачем, но эта фотография безусловно повлияла на искусство фотографии и на мировое искусство в целом.

Фотографии горячих точек надолго заседают в памяти. Этим сильна репортажная съемка, которая, за счет профессионализма фотографов, в союзе с сильной статьей будоражат сознание, показывают иную реальность, не ту белую и пушистую, которую мы привыкли видеть, в которой привыкли жить.

Фотография показывает реальность, говорит на языке «того» периода времени, не дает предвзятой оценки, как, например, литературные творения.

Благодаря знаменитой фотографии Энштейна с высунутым языком, мы знаем выдающегося физика с другой стороны: он умел дурачиться, быть веселым и непосредственным. При упоминании имени Мерлин Монро мы сразу вспоминаем летящую юбку белоснежного платья и очаровательно вышедшую из, казалось бы неловкой, ситуации самую знаменитую блондинку тысячелетия.

Если вернуться к теме цифровых фотографий нашей современности, то встает вопрос: так ли важно удобство, экономия сил и времени на печать фотографий, возможность их редактирования? Будет ли возможность у моих внуков переворачивать листы тяжелых альбомов с вклеенными фотографиями? Услышу ли я вопрос: «Бабушка, а что это за красивая тетя?» Останутся ли после нас желтые карточки, запечатлевшие искренние эмоции, сохраняющие дух нашей эпохи?

Саша Литва

КУЛЬТУРНОЕ ДЕЛО

15 сентября в Бресте культурный портал «КУ» при поддержке АРР «Дзедзич» провёл бесплатный мастер-класс для всех желающих начать своё культурное дело.

Начать свое дело в сфере культуры – всегда большой вызов. Кажется, что нужно знать правильных людей, сложные схемы и механизмы, обладать большим капиталом.

Чтобы дружеские брейнсторы на кухне и мечты перерастали в нечто большее, иногда не хватает ободряющего стимула и реальной истории успеха. Такими историями и поделились спикеры из Бреста и Минска на КУ-meetup#8 «Культурное дело», мастерклассе от профессионалов-практиков.

Девушки из студии «Ліхтар» Катерина Сыромолот и Ирина Злобина рассказали о том, что в культурном деле остаётся порой не так уж и много креатива и творчества - бизнес есть бизнес, и им нужно заниматься, с этим нужно работать - вести бумаги, докуметацию, следить за счетами, бухгалтерией.

Студия «Ліхтар» занимается созданием креативных современных городских сувениров. Девушки рассказали о том, как у них появилась идея начать своё культурное дело - из желания делать подарки своим друзьям и знакомым из другого города или из другой страны. Не просто подарки, а подарки, которые говорили бы иностранцам о Беларуси и Минске - кроме плетёных из соломки коней и разных «странных глиняных штук». Отдельно было отмечено то, что современные городские сувениры должны быть полезными и юзабельными - сумка, открытка или блокнот будут намного полезней разных статуэток.

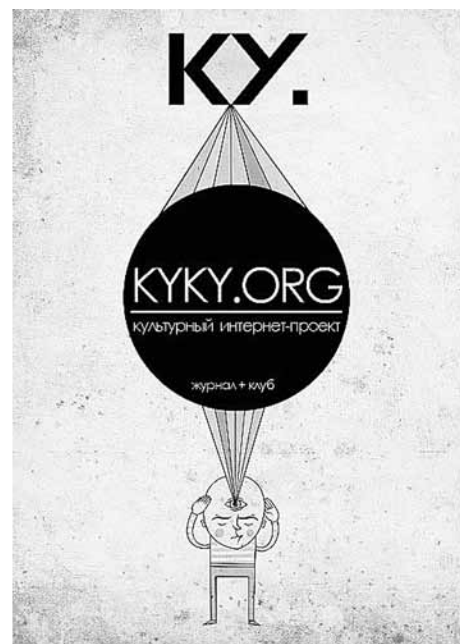
Всем пришедшим девушки подарили открытки, современные и креативные, которые оценили все.

Вадим Жук, основатель фотошколы Studio 67, рассказал о том, как важно создать своё культурное пространство. И о том, как из одной идеи вырастают другие, для реализации которых и нужны друзья, единомышленники, даже незнакомые люди, которые с радостью поддержат вашу инициативу.

Так, из фотошколы выросла идея проводить во дворике кинопросмотры, с прослушиванием пластинок, обсуждением, с выступлением музыкантов и другими перформансами.

Тем не менее, как отметил Вадим Жук, не нужно забывать и о главной цели, тщательном планировании, иначе не будет никакого движения вперёд и первоначальная идея будет обречена.

Дима Ремм, барист (Times Cafe, Брест), DJ, промоутер выступал последним, говоря о инициативе ради самой инициативы, о том, какая неожиданная ответственность порой ложится на плечи организаторов вечеринок, концертов (где-то кто-то разбил окно, сломал кому-то нос), о том, в чём они бывают виноваты

(пришло мало человек) и о том, почему они уходят в минус финансово («вы просто обязаны пустить меня на этот концерт бесплатно, ведь я же известный всем брестский рэпер») и кармически.

dzedzich.org

ЮЗАФ КРАШЭЎСКІ ПРА БЕРАСЦЕ

З нагоды 200-х угодкаў славутага польскага пісьменьніка, які, як вядома, працяглы час пражываў пад Пружанай у бацькоўскай хаце, адбываецца і на Беларусі шмат падзеяў: ладзяцца канфэрэнцыі, выставы, прэзэнтуюцца кнігі і пераклады. Таму і мы прапануем вашай увазе нарыс Юзафа Крашэўскага «Адзенне мяшчанаў і сялянаў з ваколіц Берасця, Кобрына і Пружанаў», апублікаваны на польскай мовай у 1859 годзе ў «Tygodniku illustrowanym».

Пераклаў з польскай Раман Патапчук

Ці ведае хто з вас той ціхі куток, на роўніцы катарага, напалову пяшчанай, напалову залітай балотамі і водамі, чорнымі палосамі цягнуцца лясы і гаі, а далягляд наўкол сіняя стужка апаясвае? Нейкай невымернай тугой патыхае ад гэтага закутку, сярод якога дзе-нідзе палоска закураных хат з бярозамі, што зьвісаюць на дахі, з драўлянымі крыжамі, з платамі з шэрага каменя, з пацямнелымі ад старасці царкоўкамі, перарваныя толькі аднастайнай цішай палёў, балотаў ды бароў. Як трапіш сюды, дык здаецца, што ўвайшоў у закутак, у які не трапляюць нават галасы шумлівага свету… Адно птах, божы спявак, разнастайнымі мелодыямі спявае над сухменню і трасавінай пра свой смутак і весялосць… Толькі працягнецца паволі праз вымашчаную каменьнем грэблю скрыпучы воз селяніна, адным колам з'яжджаючы ў зарослы сітняком роў, каб цябе прапусціць… Толькі вецер пакалыша галінкі, і зноўку глухое маўчанне. Хто шукае спакою, сюды павінен уцячы.

Прыбыўшы з вясёлых краёў, дзе вока з думкай супернічаюць, сэрца агортвае туга, але калі прызвычаіцца да гэтага заспакойваючага смутку, дык ужо табе з ім і добра, і жыў бы з ім да веку, і здаецца ён табе ўжо пекным, бо гэта родны пэйзаж, непадобны ні да якога іншага ў свеце.

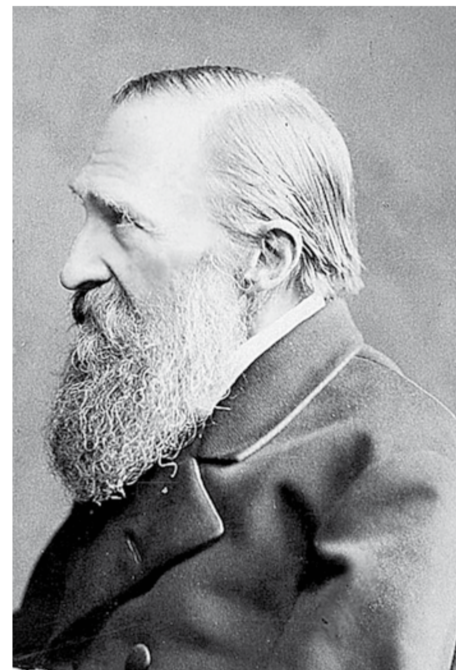
А народ пачцівы, які мешкае ў гэтых вёсках, складзеных з нізкіх хат, над драўлянымі дахамі якіх вытыркаюцца толькі счарнелыя ад сажы трубы дымаходаў, — такі ж ціхі, рахманы і пачцівы, як і прырода, што яго атачае. Нешта ад яе пазычыў, напоены ейным спакоем, тугою ды марамі. Можа, і не паверыце, калі распавяду вам, што часта сярод тых твараў сустракаюцца ідэальна прыгожыя; але наведайце ваколіцы Пружаны і Кобрына і пераканаецеся, што гэта праўда.

Часта маладое дзяўчо або новапашлюбленая маладзіца з атуленым белай абслонкай тварам і звешанымі фястонамі сваёй старажытнай наміткі сустракае цябе такім глыбока тужлівым позіркам, што пасля доўга не можаш забыцца на гэтыя вочы. Ці яе слёзы так распякаюць, ці ўбоства распальвае, ці лёгкія водбліскі полымя? Што праўда, чары маладзіц праходзяць і перасквітаюць хутка, і песні з вуснаў, і прыгажосць з твару знікае бы краска, што зранку цягнулася да сонца, а ўвечары завяла на сцябле — але і для тых твараў, якія заўчасна моршчыць старасць, ёсць хвіліна прасвятлення, ёсць аркадыйскае імгненне (Аркадыя — містычная краіна, якая выкарыстоўвалася паэтамі эпохі Рэнэсансу ў якасці краіны вечнага шчасця, зямнога раю, сімвала ідэалізаванай краіны спакою, міру, ідыліі, вечнага шчасця. – заўв.Р.П.).

Народ цэлага гэтага краю ходзіць апрануты амаль так, як на Падляшшы ў каралеўстве, у бурых сукманах, з чырвонымі або цямнейшымі паясамі, у бараніх шапках. Мужчыны падгаляюць галовы, старэйшыя адпускаюць бароды. Дзяўчаты вылучаюцца даўгімі спушчанымі косамі і белай хусткай, замужнія — наміткай, завязанай амаль так, як мы бачым старыя польскія ўборы замужніх маладзіц на на карцінах XV-XVI стагоддзяў. Адзенне гэтае на вялікай тэрыторыі, за невялікімі выключэннямі, дзе нават вёска ад вёскі адрозніваецца, амаль паўсюль адзінае і найстаражытнейшае. Тутэйшыя шлюбныя і вясельныя абрады мала розняцца ад апісаных Рамуальдам Зянкевічам у ваколіцах Пінску, а песні патыхаюць пабожнасцю і тугою.

Мяшчанін, што паказаны тут збоку, строем значна адрозніваецца ад вяскоўца, хутчэй ён нагадвае шляхціца і ўбраннем прыпадабняецца ягамосці. Носіць капоту са шнуркамі і вышываннем, пас іншага колеру, шапку-вушанку (капузу) з лісы, а васпані таксама бякешай даволі прыгожа падбітая, і хусткай каляровай,

Юзаф Крашэўскі

і багатыя ніткі караляў мае; а калі полы спадніцы, паводле звычаю, праз кішэні плашчу павыцягвае і высуне, пераконваешся, што і той часткаю строю пахваліцца можа, бо то не які там пяркалік (пяркаль — від баваўнянай палатнянай тканіны, з якой шыюць пасцельную бялізну, мужчынскія кашулі і фартухі. Рознакаляровыя і друкаваныя пяркалі называюць таксама пяркалікамі. – заўв. Р.П.), але ваўняная ткань і багата вышытая, ажно ад галёнаў (галён — нашыўка з сярэбранай або залатой тасьмы. – заўв. Р.П.)

У большай частцы гэтага краю найчасцей ужываны абутак — лапці; але для святаў, вяселляў і парадаў вясковец мае боты, а жонка ягоная — чаравікі на платформе, а што ж да мяшчанаў, дык яны ўвогуле так званых пастолаў (лапцяў, – заўв. Р.П.) не носяць, лепей нават босым, што меней кампраметуе.

ДАВЕДКА: Юзаф КРАШЭЎСКІ (польск.: Juzef Ignacy Kraszewski, гады жыцця: 1812 — 1887, псеўданімы: Б. Балеславіта; Др. Амега; К. Пастарнак) — беларускі і польскі пісьменнік, гісторык і фалькларыст. Пісаў па-польску, лічыцца адным з найвялікшых польскіх пісьменнікаў. Пачынальнік польскай рэалістычнай прозы. Член Польскай АН у Кракаве (1872), Ганаровы член Чэшскай Акадэміі Мастацтваў (1873).

reha.of.by

ДАРЭЧЫ

Вяртаецца хлопец са звярынца, дзе ўпершыню пабачыў яка. Мама пытаецца:

— Як як?

— Ну, як як… Як як як!

***

15 жніўня 1877г. Эдысан прапанаваў тэлефоннаму магнату Пітсбурга выкарыстоўваць для прывітання слова Hello (Бэл, які прыдумаў тэлефон, схіляўся да марскога Ahoy). У расейскай мове слова hello трансфармавалася ў нядбайнае «Алё». У што б ператварылася марское «Ахой», нават страшна падумаць.

***

- І што ты адчуваў, пасля таго як вы з ёй расталіся?

- Як быццам 50 рублёў страціў. Быццам бы і шкада, а ў той жа час неяк пофіг...

***

- Але, гэта ананімны тэлефон даверу КДБ?

- Так, Вячаслаў.

***

У школе на ўроку «Чалавек і Грамадства» перад дзецьмі выступае супрацоўнік КДБ. Бачачы, што ад яго гаворкі школьнікі пачынаюць спаць у парту, ён вырашыў змяніць маналог на дыялог:

- У каго-небудзь з вас ёсць да мяне пытанні?

Тут устае Пеця Іваноў і кажа:

- У мяне да вас тры пытанні:

1) Дзе Зміцер Завадскі?

2) Чаму людзі ў краіне такія бедныя?

3) Чаму ў краіне ўвесь час парушаюцца правы чалавека?

Гэбіст адчувае, што яго прабівае халодны пот, але тут звініць званок і дзеці хутка выбягаюць з класа. Напачатку наступнага ўроку ён ізноў пытае:

- У каго-небудзь яшчэ ёсць да мяне пытанні?

Вовачка:

- У мяне да вас пяць пытанняў:

1) Дзе Зміцер Завадскі?

2) Чаму людзі ў краіне такія бедныя?

3) Чаму ў краіне ўвесь час парушаюцца правы чалавека?

4) Чаму званок празвінеў на 20 мінуць раней?

5) Дзе Пеця Іваноў?

***

Пры дэмакратыі дурні маюць права галасаваць, пры дыктатуры — кіраваць.

Бертран Рассел, ангельскі філосаф (1872-1970).

***

Ідуць па дарозе Беласнежка, Дзюймовачка і Кашчэй.

Беласнежка:

- Я самая прыгожая!

Дзюймовачка:

- Я самая маленькая!

Кашчэй:

- Я самы злы і хітры!

Бачаць, побач з дарогай стаіць Дом Праўды. Зайшла ў яго Беласнежка, выходзіць і плача.

- Аказваецца, прыгажэй за мяне Сон-Прыгажуня!

Зайшла Дзюймовачка, выходзіць і плача:

- Менш за мяне Хлопчык-з-Пальчык!

Зайшоў Кашчэй. Выйшаў, нагамі тупае, валасы на сабе рве і крычыць:

- «Блін, ХТО ТАКІ ЛУКАШЭНКА?!

- Гена, якая колькасць міліцыі?

- Тысяч сто.

- Ага. А «БРСМ»?

- Ну, тысяч трыста.

- Угу... Добра...

- А навошта табе?

- Ды крыжаванку разгадваю. Самая буйная злачынная групоўка Беларусі...

***

У аэрапорце Тэль-Авіва ідзе пасадка на рэйс амерыканскай авіякампаніі.

Сцюард бачыць, што 50 месцаў у першым класе занялі багатыя жыды, і думае:

- Калі добра іх абслужу, дадуць па дзясятцы на чай, і будзе ў мяне 500$. А калі вельмі пастараюся, то і па 25$ не пашкадуюць.

Увесь палёт ён вакол іх скокаў, ваду-каньяк-таблеткі-пледы падаваў, з сіл выбіўся. Селі ў Нью-Ёрку, ён ужо кішэні прыгатаваў.

Выходзяць жыды.

Першы кажа:

- Я ў жыцці шмат лётаў, але ніхто, ніколі не абслугоўваў мяне так, як Вы. Дзякуй.

Пацiснуў руку і сышоў.

Другі:

- Дзякуй. Пацiснуў руку і сышоў.

І так 49 чалавек.

Сцюард у ступары.

Апошні, маленькі дзядок, усё тое ж самае сказаў і дадаў:

- Мы тут з сябрамі вырашылі Вам аддзячыць... І працягвае сцюарду чэк на $10 000.

Стаіць сцюард на трапе, махае ўслед жыдам і шэпча:

- Жыды, жыды. Можа быць, вы і не забівалі Хрыста. Але як жа вы яго мучылі!

***

Сустракаюцца два прыяцеля. Адзін кажа:

- Уяўляеш, учора для жарту праз газету даў аб'яву, што на цэнтральнай плошчы горада ў 12 гадзін будзе збор мудакоў.

- Ха-ха-ха! Напэўна ніхто не прыйшоў?!

- Уся плошча быў забіта!

- Ды ты што?!

- Усе прыйшлі паглядзець на тых, хто прыйдзе!

***

Іспыт. Выкладчык:

- Такім чынам, пачнем. Хто ведае на 5?

Паднімаецца некалькі няcмелых рук, выкладчык бярэ у іх залікоўкі і ставіць «Выдатна».

- Ну а хто ведае на 4? - рук ужо больш, задаволеныя студэнты атрымліваюць «Добра» і сыходзяць. Тое ж самае - з «Здавальняюча». У выніку ў аўдыторыі застаецца некалькі студэнтаў, якія рвуць на сабе валасы за нерашучасць.

- А вы, значыць, ведаеце на 2. Значыць, хочаце на пераздачу.... Ну што ж, пераздача. Хто ведае на 5?

***

Іду па вуліцы, настрой файны. Раптам падыходзяць двое мянтоў і кажуць - «Прайдзёмце, будзеце сведкай». Чорт мяне дзёрнуў ляснуць - «Нарэшце вырашылі зарэгістраваць свае адносіны»?

***

Выпадкова паслізнуўшыся на экскурсіі па кракадзілавай ферме, турыст стаў прамежкавым звяном у харчовым ланцужку.

***

Наогул я добры чалавек, але трэба карміць сям'ю.

- Любы, ты мяне кахаеш?

- Так.

- А як?

- Як ні дзіўна.

***

Чалавек сядзіць у паліклініцы. Як звычайна, бясконцы натоўп, нехта ідзе па-за чаргой. Нарэшце чалавек узрываецца:

— Ды што ж гэта такое, што ж гэта за сістэма такая?!

Яму адказвае таварыш па няшчасці з чаргі:

— Калі вам не падабаецца сістэма, чаму вы пачынаеце з паліклінікі?

***

- Як ваша прозвішча?

- Пя-пя-пя-пятроў.

- Вы што, заіка?

- Не, бацька быў заікай, а пашпартыст - сукай!

***

Большасць мужчын якія лічаць, што жаночае «не» гэта «так», цяпер адбываюць тэрмін у турме.

***

Ліст ад сябра з войска: «Нас тут вучаць прыбіраць снег і варыць бульбачку. Так што калі вораг нападзе - мы яму дарогу расчысцім і есці прыгатуем».

***

Выкарыстоўваць зорачкі замест літар у мацюкальных словах — усё адно, што рабіць мінет на плошчы і прытуляць рот далонькай.

***

Кідаючы смецце на вуліцы, не забывайце пахрукаць!

***

- Дурніца, ну хто табе сказаў, што ты тоўстая? Давай бяры два крэсла і садзіся да нас!

***

IPhone - гэта як сіфіліс ў калгасе. Спачатку - у старшыні, потым ва ўсіх астатніх.

***

Сёння я пахаваў хамячка...

Сёння я пакляўся на магіле свайго хамячка, што больш ніколі не буду скакаць з разбегу на канапу.

***

Трэба ж так не верыць у бога, каб паставіць на царкву маланкаадвод!

***

- Мам, дай грошай.

- «Алёна дасць»!

- Мам, гэта стары прыкол...

- Так? Ну тады «давай да свіданія».

***

Прыходзіць новы настаўнік у клас і прадстаўляецца:

- Мяне клічуць Алег Пятровіч, я за Лукашэнку. Дзеці, па чарзе прадстаўляйцеся гэтак жа, як і я.

- Мяне клічуць Маша, я за Лукашэнку.

- Мяне клічуць Сцёпа, я за Лукашэнку.

- Мяне клічуць Вовачка, я апазіцыянер.

- Вовачка, чаму ты апазіцыянер?!

- Мая мама апазіцыянерка, мой тата апазіцыянер, мае сябры апазіцыянеры, і я таксама апазіцыянер.

- Вовачка, а калі б твая мама была прастытуткай, твой тата — наркаманам, сястра — шлюхаю, а сябры — геямі, кім бы ты быў тады?!

- Вось тады б я быў за Лукашэнку!

***

– Я сыходжу ад цябе. Мне надакучыла, што ты вечна падшпільваеш мяне з нагоды маёй лішняй вагі!

– Стой! Не сыходзь! Падумай пра наша дзіця!

– Пра якое дзіця?

– Дык ты не цяжарная?!

Дзедзіч ІНФАРМАЦЫЙНА-АНАЛІТЫЧНЫ БЮЛЕТЭНЬ

• **Заснавальнік:** ініцыятыўная група моладзі
• **Распаўсюджваецца бясплатна**
• **Падпісана ў друк** 24.09.2012 года у 18-00
• **Папера** афсетная, фармат А4, 1,5 ул.-друк. аркуша,
• **Гарнітура** Helios
• Надрукавана на памнажальнай тэхніцы сябраў рэдакцыі

Галоўны рэдактар: Дзмітрый ШЫМАНСКІ.
Рэдакцыйная калегія: Ю. Мікалаева, А. Каховіч, П. Дайлід, У. Красько, А. Трус. **Адказны за выпуск:** Вольга ЯРАМЧУК.
• **Кантактныя тэлефоны: (029) 660-57-41, (029) 724-21-16.**
• **E-mail:** dzedzich@dzedzich.org. **Інтэрнэт:** www.dzedzich.org
• Пры выкарыстанні матэрыялаў бюлетэня спасылкі на крыніцу абавязковыя
• Рэдакцыя можа не падзяляць меркаванні аўтараў і друкаваць артыкулы для далейшай палемікі
• **Наклад** 299 асобнікаў